

Het laatste congres
van Katholiek Onderwijs Vlaanderen
(januari 2019)
lanceerde een pedagogie van de HOOP.

Hoop die doet LEREN.
Het gebed van de week,
(schooljaar 2019-2020)
sluit daarbij aan.

Hoop is een grondhouding.
Een krachtige motor.
Een zaadje diep in ons geplant.
Zomaar cadeau gekregen.
Zonder water en meststof
kan het evenwel niet.
Je moet het voeden.
Wacht dan geduldig tot het ontkiemt
en vanzelf groeit,
terwijl je 'slaapt'.

Hoop is vertrouwen in jezelf,
in je medemensen, in de wereld,
in God, in toekomst.

Hand in hand gaat ze
met geloof en liefde.
Een wonder dat zelfs God verbaast.

Hoop verbindt,
ze werkt anstekelijk.
Ze is bron van vergeving,
basis van veerkracht en draagkracht.

Ze doet je lachen, uitkijken, liefhebben,
scheppen, herbeginnen en volhouden.
Ze tilt je op tot ongekende hoogten.

Mensen van vroeger en nu die
– in Gods naam –
getuigen over de hoop die hen bezielt
en hen concrete stappen doet zetten.
God heeft immers geen andere handen
dan die van mensen,
ook de onze.

Handen vol hoop.

Hoop is een bewustzijn
en staat of valt niet
met wat er in de wereld gebeurt.
Hopen is voorspellen, noch voorzien.
Hoop zit ons in de ziel, in het hart gegrift,
ligt voor anker voorbij de horizon.
Václav Havel

herbeginnen is vooral voortdoen

Na een vakantie of onderbreking herbeginnen is steeds opnieuw even wennen. De draad weer opnemen vergt het herontdekken van bepaalde routines en werkwijzen die je taak of activiteit behelst. Belangrijker dan het uitwerken van een nieuw programma is de gedrevenheid en overtuiging terugvinden om er weer volop tegenaan te gaan. Dat enthousiasme dient als een rode draad doorheen het weefsel van alles wat je ontplooit te lopen. Het houdt je waakzaam, wakker en zorgt ervoor dat je niet zomaar verder doet met verder te doen. Protocollen en methodes, reglementen en gewoontes vormen enkel de middelen om iets te bereiken en mogen het doel niet vervangen. Ze mogen vooral geen doelstelling op zichzelf worden, dingen die men blijft doen omdat ze nu eenmaal al lang op die manier gedaan werden. Voortdoen betekent de ziel levend houden, het vuur brandend houden maar dan wel in de meeste geschikte vorm, op maat van de tijd en de omstandigheden. Het is een nieuwe kleur toevoegen aan het weefsel dat je voorgangers en misschien ook jijzelf ooit op het getouw hebben gezet. Dat kan soms tegendraads lijken en vloeken maar het is ook goed mogelijk dat net door die extra tint de rode draad weer naar voren komt. Doe dus vooral voort maar dan telkens met een nieuw begin.

Ludwig Vanderbeke

zolang er nog hoop is

Hopen is toch blijven leven in de vertwijfeling,
en toch blijven zingen in het duister.

Hopen is weten dat er Liefde is,
is vertrouwen in morgen,
is in slaap vallen en wakker worden
als de zon weer opgaat.
Is bij storm op zee land ontdekken.
Is in de ogen van de ander
lezen dat hij je heeft verstaan.

Zolang er nog hoop is, zolang is er ook bidden
en zolang zal God je in zijn handen houden.

Henri Nouwen

het kleine meisje hoop

Het geloof waar ik het meest van hou,
zegt God, is de hoop.

Geloof, dat verwondert me niet ...
Ook liefde verwondert me niet, zegt God ...
Maar wat me verwondert,
zegt God,
is de hoop.
Daar ben ik van ondersteboven.

Ze zien toch
wat er in de wereld allemaal omgaat
en ze geloven
dat het morgen allemaal omslaat.
Wat een wonder is er niet voor nodig
dat zij dat kleine hoopje hoop
nooit als overbodig ervaren,
maar met voorzichtige gebaren
in hun hand en in hun hart bewaren,
een vlammetje dat keer op keer weer
wankelt en dreigt neer te slaan,
maar altijd weer weet op te staan,
en nooit wil doven.

Soms kan ik mijn eigen ogen niet geloven.
Geloof en liefde zijn als vrouwen.
Hoop is een heel klein meisje van niks.
Zij stapt op tussen de twee vrouwen
en iedereen denkt: die vrouwen houden
haar bij de hand, die wijzen de weg.
Maar daarvan heb ik meer verstand,
zegt God,
ik zeg: het is dat kleine meisje hoop
dat al wat tussen mensen leeft
hun heen en weer geloof,
licht en richting geeft.

Want het is dat kleine meisje hoop
– je ziet het zwak zijn, bang zijn, beven,
je denkt soms dat het zo onooglijk is –
het is dat kleine meisje hoop
dat de mensen zien laat, zien soms even,
wat in het leven mogelijk is.

Het geloof, zegt God,
waar ik het meest van hou,
de liefde waar ik het meest van hou,
is de hoop.

Geloof, dat verwondert me niet.
Liefde, dat is geen wonder.
Maar de hoop,
dat is haast niet te geloven.
Ikzelf, zegt God,
ik ben ervan ondersteboven.

Charles Péguy, vertaald door Frans Van Bladel

Hoop is het zaad waaruit de wereld van morgen groeit. **Leeftocht** geeft je er **handen vol van**. Het zaad ontkiemt en groeit via duurzaamheid, gastvrijheid, generositeit, kwetsbaarheid en belofte, rechtvaardigheid, uniciteit en verbondenheid, verbeelding ... Dat zijn wegen waarlangs we graag zien gebeuren waar het in onderwijs uiteindelijk om gaat: levenslange **vorming** van onze leerlingen en onszelf, **in dialoog** en met de hoopvolle boodschap van **Jezus als gps**.

Maar één keer leef ik, Heer.
Eén enkele keer slechts
ga ik als een zaaier
door de velden van dit leven.

Ik wil geen onkruid zaaien,
geen ééndagsbloemen
langs de weg.
Maar graan
dat onze diepste honger stilt.

Leg in mijn handen, Heer,
het graan van Uw liefde
en toon mij het veld
waarop ik zaaien mag.

Met Uw genade zal ik gaan,
Uw liefde zaaierend
in de smalle voren
van deze tijd.

En elke avond
huiswaarts keren
met lege handen.

Maar vol vertrouwen
op de oogst.

Wil Heer, mij geven
wat daarvoor nodig is:
een groot geloof
een rustig hart
en heel veel edelmoedigheid.

Amen.
Jörg Zink

Jezus zei: 'Het is met het koninkrijk van God als met een mens die zaad uitstrooit op de aarde: hij slaapt en staat weer op, dag in dag uit, terwijl het zaad ontkiemt en opschiet, ook al weet hij niet hoe. De aarde brengt uit zichzelf vrucht voort, eerst de halm, dan de aar, en dan het rijpe graan in de aar. Maar zo gauw het graan het toelaat, slaat hij er de sikkel in, omdat het tijd is voor de oogst.'

Mc 4, 26 – 29